

1

– Szent szar!

Tamar Prather olyan halkán mondta ki a két szót, hogy még az is azt hihette volna, csak levegőt vett, aki esetleg ott guggol mellette. Normál helyzetben annyira uralkodott magán, hogy nála egy ilyen aprócska baki annyit számított, mint más nőnél a hisztérikus sikoltozás, de tekintetbe véve az okot, úgy döntött, ez egyszer megbocsát magának.

A sztáziskapszulán nem szerepeltek azonosító jelzések – még hiányzott róla a gyártó cég logója és a sorozatszám is hiányzott róla –, az viszont látszott rajta, a legmodernebb technikával készült, a lehető legjobb minőségű készülék. Valószínűleg a Weyland-Yutani valamelyik üzeméből került ki. A szögletes peremű tartály magassága és szélessége három-három láb volt, a peremét lekerekítették. *Valószínűleg esztétikai okok miatt* – állapította meg Tamar. A cég formatervezői híresek voltak az ilyen apró húzásairól, vélhetőleg úgy gondolták, ezekkel sikerül megkülönbözteti a Weyland-Yutani termékeit a többi gyártóétól.

Tamar a kapitány kabinjának padlójába épített, titkos raktárrekeszben talált rá. A „titkos” jelző mondjuk nem igazán illet

a rekeszre – Tamar abban a pillanatban észrevette a padlón az illesztéseket, amikor belépett a kabinba, még a bal kezében tartott omniszkennerre sem volt szüksége ahhoz, hogy megtalálja.

Az eszközzel felnyitotta a rekeszt, kiemelte a helyéről a felső panelt, azután leszkennezte a kapszulát, hogy kiderítse, mi van benne. A védőpajzs megakadályozta, hogy részletes adatokhoz jusson, de a kijelzőn megjelent egy eredmény, ami csüggesztően hiányosnak látszott.

Egyetlen szó: „Bioanyag”.

Talán ez az – gondolta Tamar. A kibaszott szent grál.

– Hogy haladsz, Tamar? Találtál valamit?

Tamar összerezsent és a fejét hátrafordítva ránézett a nyitott ajtóban álló Juan Verelára. A férfi magas volt és izmos, a fejét kopaszra borotválta, fekete bajszára és kecskeszakállára már igencsak ráfért volna egy alapos trimmelés. Fekete nadrágot és bakancsot viselt, meg a büszkeségét, az ősrégi, barna bőrdzsekit, amit rengeteg instatapasszal és imádsággal sikerült egyben tartania.

A nagydarab férfi a padló alatti rekeszben fekvő kapszulára nézett. A szája széles vigyorra húzódott.

– Imádom a sztáziskapszulákat! – mondta. – Különösen akkor, amikor így elrejtik őket. Mert ha egyszer eldugták, akkor biztos valami fontos van benne, ami pedig fontos, az rengeteg kreditet jelent. Rengeteget!

Tamar teste magától cselekedett, nem az elméje tudatos részének parancsát követte. Talpra ugrott, megpördült, és közben a derekára csatolt tokból előkapta a Fournier 350-esét. Nem kellett bajlódnia a fegyver kibiztosításával – sosem húzta rá a kallantyút. A pisztolyt mindig csendes üzemmódba állítva tartott (ez az ő munkájában létfontosságú volt), így csak két, egé-

szen halk pukkanás hallatszott, mielőtt a két lövedék Juan homlokába fúródott.

A férfi mozdulatlanra dermedt, az arcán értetlenség áradt szét. ami tulajdonképpen természetes volt, hiszen az agyveleje véres masszává változott a koponyájában. Úgy rogyott össze, mintha szintetikus lenne, aminél teljes rendszerleállítás következik be. Tamar erős volt, de Juan túlságosan nehéznek látszott ahhoz, hogy elkapja, vagy legalább megtámassza. Nem is bajlódott ezzel, inkább előrevetődött. A vállával ütközött az eldőló testnek, amit így sikerült a priccsre taszítania. Juan tompa puffanással zuhant a vékony matracra. A hang egészen halk volt, Tamar bízott benne, a haján rajta kívül senki más nem hallotta.

Lenézett a hullára. Juan hason, kissé oldalra fordulva feküdt. Nem az övé volt a legméltóságtejtjesebb halál, de Tamar a pályafutása során már látott – és előidézett – rosszabbakat is. Ösztönösen cselekedett, de tudta, ha megfontolja, mit tegyen, ugyanez történik. Nam hagyhatta, hogy a társai megtudják, mi van, mi *lehet* a sztáziskapszulában.

A fegyvert még mindig a kezében tartva leguggolt a mélyedés mellé, és ismét a kapszulához érintette az omniszkennert. A kapszula vezérlőrendszerét természetesen blokkolták, de a szkennert – ami közel sem volt olyan jó, mint mondjuk egy Weyland-Yutani készülékük – így is könnyedén biztosította számára a hozzáférést.

Pár másodperc alatt bejutott a rendszerbe. A szkennert érintőképernyőjén adta be a kapszulának szánt parancsot. Működésbe léptek a szervomotorok, kis fekete kerekek bukkantak elő a kapszula alján és oldalain. A tárgy megmozdult és nekilátott, hogy kimásszon a rekeszből.

A sztáziskapszulák túl nehezek voltak ahhoz, hogy az ember csak úgy emelgesse őket, ezért különböző mozgatássegítő alkatrészeket helyeztek el bennük. Tamar a nyitott ajtó felé for-

dult, miközben a kapszula félig kitolta magát a kabin padlójára. Az övére, a kommunikátor mellé akasztotta az omniszkennert, és az ajtóra szegezte a fegyverét – felkészült rá, hogy valamelyik társa esetleg arra téved.

Hat és fél láb magas volt, karcsú és izmos. Éles metszésű arcában valami sólyomszerűséget lehetett felfedezni, ami miatt inkább érdekesnek lehetett nevezni, mint vonzónak. Szőke haját rövidre vágatta – a hosszú haj előnytelen volt a szakmájában, hiszen az ellenfelei belemarkolhattak. Ujjatlan, kekiszínű pólója alatt nu-acél trikót hordott. Barna nadrág és térdig érő fekete csizma tette teljessé az öltözetét. Inkább úgy nézett ki, mint valami sportoló, nem úgy, mint egy kalóz. A társainak biztos nem okozott volna meglepetést, ha megtudják róla, magas szinten ért a harcművészetekhez – azon viszont biztos ledöb-bentek volna, ha meglátják, végzett a kapitányukkal.

Amikor a sztáziskapszula végre kimászott a rekeszből, Tamar kilépett a folyosóra, szétnézett, meggyőződött róla, senki sincs a közelben. Lazán futni kezdett. A pisztolyát úgy tartott, hogy szükség esetén azonnal tüzet nyithasson. A kapszula engedelmes kiskutyaként, halk surrogással követte. Szerette volna felgyorsítani ezt az istenverte gépet, de tudta, ezt arra tervezték, hogy masszív legyen, nem pedig arra, hogy gyors. Alkalmazkodnia kellett ehhez a sebességhez, ezért kénytelen volt visszafogni magát.

Az egész menet úgy indult, hogy rutinszerű, „odacsapunk, kifosztjuk” meló lesz. A *Manticore* kalózhajó volt, a legénysége művészi szintre emelte a rablást. Többnyire a jól ismert csillagközi kereskedelmi útvonalak mentén dolgoztak. Hamis vészjelzéseket adtak le, amelyekre előbb-utóbb reagált valamilyen hajó – csak a legzordabb emberek lettek volna képesek arra, hogy az űr hideg, végtelen sötétjében hagyjanak egy bajba jutott legénységet.

A *Manticore* kivárt, mint a jelzésre reagáló *Proximo* lőtávolságba ér, azután tüzet nyitott rá a külső gépágyújával. Az elektromagnetikus elven működő fegyverből kilőtt, villámgyors lövedékek hatása megsemmisítő erejű volt. A kalózok a hajtó hajtóműveit és külső kommunikációs eszközeit vették célba. Miután mozgásképtelenné tették, megkezdték a bedokkolást és az átszállást. A hajót védő legénység készen állt a harcra, de ugyanezt a *Manticore* kalózáiról is el lehetett mondani. Légzőmaszkot viseltek, gázgránátokkal indítottak.

Sor került némi tűzharcra, de ez nem tartott sokáig, a *Manticore* legénysége viszonylag könnyen beteretelte a levegő után kapkodó, kivörösödött szemű áldozatokat a hajó fogdájába. Ezután már csak át kellett kutatni a hajót, meg kellett keresni azokat a dolgokat, amiket jó pénzért el lehet adni a feketepiacon. Tamar már tizenhét hónapja szolgált a *Manticore*-on; ennyi idő alatt a társaival tucatnyi különböző hajóra csaptak le, de egyikről sem került elő olyan értékes zsákmány, amilyen elvileg, a gyanúja szerint ebben a sztáziskapszulában volt.

Tulajdonképpen ez volt az oka, hogy csatlakozott a *Manticore* legénységéhez. Nem volt kalóz, inkább úgy tekintett magára, mint egy szabadúszó profira, aki az „információszerzés” területén ténykedik.

Egyszerűbben fogalmazva: kémnek tartotta magát.

A galaxist, pontosabban azt a kis részét, amit az emberek meghódítottak, a folyamatos káosz jellemezte, de a nagyobb léptékű konfliktus természete egy ideje egészen más volt. Már nem nemzetek feszültek egymásnak egy-egy terület vagy forrás kontrollálása, esetleg a globális státuszuk megerősítése érdekében. Az űrben már nem léteztek országok, kormányok, uralkodók. Itt már csak a megacégek maradtak meg, amelyek folyamatosan megpróbálták túltenni egymáson annak érdekében, hogy még tovább növeljék vagyonukat, még inkább meg-

erősítsék hatalmukat. Tamart. az egyik ilyen társaság, a Venture bérelte fel. Azt a feladatot kapta, hogy épüljön be egy kalózcsoportba, és ilyen módon tartsa rajta a szemét az olyan rabolt tételeken, amelyeket a cég esetleg a saját hasznára tud fordítani. A munka eléggé unalmas volt, de legalább jól fizetett, és Tamar csupán két évre szegődött el a *Manticore*-ra.

Már csak kilenc hónap volt hátra a megbízatásból, amikor a Venture új feladatot bízott rá. Ez legalább izgalmasabbnak ígérkezett, mint a korábbi. A kalózhajón töltött idő során semmi olyasmivel nem találkozott, ami érdekelhette megbízóit, és már feladta az ezzel kapcsolatos reményt.

Egészen eddig a napig.

Úgy kellett lejuttatni a hajóról a sztáziskapszulát, hogy életben maradt társai ne állíthassák meg. Nem szívesen tett volna bennük kárt. Az elmúlt hónapok során néhányukkal szorosabb kapcsolatba került – a szeretőjük lett. Ez természetes dolog, mivel egy úrhajón az embernek rengeteg szabadideje van; azoknak, akik valami miatt kihagyják a krioalvást, el kell foglalniuk magukat valamivel. Tamar túlságosan profi volt ahhoz, hogy érzelmileg kötődni kezdjen valamelyik társához, de tényleg nem szeretett volna még többet kinyírni közülük.

Gondolatban felsorolta a *Manticore* legénységének életben maradt tagjait, megtippelte, éppen hol tartózkodhatnak. Lia Holcomba a *Proximo* legénységét őrizte, vagyis a fogdánál volt; Tamarnak ott nem kellett átmennie, hogy eljusson a dokkolókapuhoz. Kenyatta Lehman valószínűleg még mindig a hajó komputerrendszerével foglalkozik, áttekinti a hivatalos szállítmánylistát, megpróbálja előkeríteni a nem hivatalosat, azt a kódoltat, amin az elvileg nem is létező tételeket tüntették fel. Ha ezzel végez, valószínűleg átmegy a raktáracsarnokba, Sid Chunhoz, hogy együtt mérjék fel, mit vigyenek magukkal

a *Proximó*ról, és mi az, amit a mérete vagy a súlya miatt kénytelenek hátrahagyni.

A raktár a dokkolókapu közelében volt, de Tamar tudta, ha tesz egy kis kitérőt a hajón, kikerülheti. Ez persze azt jelentette, hogy tovább fog tartani az útja; nem igazán tudta, vállalhatja-e ezt a kockázatot. Ha valamelyik életben maradt kalóz megpróbál kapcsolatba lépni Juannal, és nem kap választ... Először nem izgatnák különösebben magukat – egy kommu meghibásodása tényleg nem nagy ügy –, de előbb-utóbb elindulnak majd, hogy megkeressék a kapitányukat. Ha megtalálják a hulláját abban a kabinban, amit korábban Tamar vizsgált át... Nos, akkor keresni kezdik őt, és akkor már fegyver lesz a kezükben.

Kétségtelenül el tudta volna intézni őket, ha egyesével támadnak rá, viszont ha csoportosan teszik... Tamar közel sem volt biztos benne, hogy egy ilyen helyzetet, kezelni tudna. Ami még rosszabb: ha lövöldözni kezdenek rá, könnyen előfordulhat, hogy a sztáziskapszula – vagyis ami igazán fontos: a tartalma – megsérül a nagy puffogatásban.

Tamar a legrövidebb útvonalat választotta ki: a raktár melletti átjárót. Sid és Kenyatta talán túl elfoglalt lesz ahhoz, hogy meglássák őt és a sztáziskapszulát. Talán... Sajnos sokkal valószínűbbnek tűnt, hogy meghallják a kapszula istentelen surrogását és kilépnek a folyosóra, hogy megnézzék, mi történt.

A folyosón végigfutva Tamar a raktár irányába tartott. Ha majd átjut a *Manticore*-ra, leválasztja a hajót erről a másikról és egyszerűen elhúz. A megszerzett kincsel együtt. A társai odaát maradnak, de legalább élni fognak.

Legalábbis a többségük...

Ahogy közeledett a raktárhoz, lelassított. A sztáziskapszula automatikusan az övéhez igazította a sebességét. Tamar jó kondícióban volt – a *Manticore*-on rendszeresen edzett –, mégis

kifulladt, és olyan érzése támadt, mintha a fülében dobogna a szíve. *Az idegeim* – gondolta, és nyugalmat erőltetett magára. Idegesnek lenni? Ezzel nem volt semmi gond. Idegesnek látszani? Na, igen. Ez már problémás lehetett, mert gyanakvást kelthetett másokban, az pedig könnyen valaki halálához vezethetett. Kelletlenül a tokba dugta a fegyverét. Ha Kenyatta vagy Sid esetleg kinéz rá, nem lenne jó, ha felfedeznék a kezében tartott fegyvert.

Mire eljutott a raktárcsarnokhoz, a légzése normális volt, a pulzusa lelassult. Az ajtót nyitva hagyták; vállalva a kockázatot belesett. A csarnokban nagyobb méretű bányagépek álltak – fúrók, markolók, hasonló gépek –, de látott pár konténert, amelyekben elektronikai alkatrészeket és gyógyászati eszközöket szállítottak. Ezeket lenne a legkönnyebb elszállítani és eladni; ezeket a legnehezebb nyomon követni. Tamar bízott benne, Sid és Kenyatta a konténerek között sétálgatva éppen azzal foglalkozik, hogy összeírják a zsákmányt.

Sajnos nem így történt. Mind a ketten az ajtó közelében álltak, és mind a ketten a pisztolyukat markolták. Ahogy Tamar megjelent, rögtön szegezték a fegyvereket. A nő mozdulatlan ná dermedt. A sztáziskapszula érzékelte ezt, szintén megállt.

– Készülsz valahova? – kérdezte Kenyatta.

Tamar elmosolyodott, de vidámságnak nyoma sem volt az arcán. Kenyatta afrikai felmenőkkel rendelkezett, magas volt és izmos, a haját egészen rövidre nyíratta. Finom vonalú babaarca éles ellentétben állt a természetével, ugyanis szükség esetén kivételesen kegyetlenül is tudott viselkedni.

A zömök Sid Chun jó egy fejjel alacsonyabb volt Kenyattánál. Hosszú, fekete haját lófarokban fogta össze; jellegzetesen ázsiai arcára egy koponyát tetováltatott. Egyetlen szót sem szólt, de a tekintete még Kenyattáénál is ridegebb volt, már ha ez lehetséges.

Tamar nyugalmat erőltetett magára, és ügyelt arra, hogy a keze ne közelítsen a fegyvere felé.

– Átviszem ezt a kapszulát a hajóra – mondta. – Juan parancsára.

– Tényleg? – Kenyatta a kapszulára nézett, de nem eresztette le a fegyverét.

– Igen, tényleg. – Tamar bosszúságot színlelt. – Esetleg van valami oka is annak, hogy fegyvert szegeztek rám?

– Juan parancsára tesszük – mondta Sid dermesztő hangon. Tamarba belehasított a félelem, de látszólag sikerült megőriznie a közömbösségét.

– Juannak pár hete kétségei támadtak veled kapcsolatban – mondta Kenyatta. – Akkor, mikor elkaptuk azt a hajót ott, a Kassa-rendszer szélén.

Tamar a homlokár ráncolta. Jól emlékezett arra a melóra. A kereskedő gyümölcsöt és zöldséget szállított, amit az egyik marsi kolónia hidrofonikus kertjeiben termeltek. Nem volt olyan friss a cucc, mintha a Földről érkezett volna, de azért el lehetett fogadni. Mivel a *Manticore*-nak csak egészen apró hűtője volt, a kalózok az élelmiszernek csupán egy kis részét raktározhatták el – a többi javarészt ők maguk ették meg. A maradékot eladták, de annyit sem kaptak érte, amennyi fedezte volna a menet során elhasznált üzemanyagot.

Nem volt nem húzás. Tamar gyorsan átgondolta, mi történt az akció során, de semmi olyasmit nem tudott felidézni, amivel felébreszthette Juan gyanakvását. Se egy furcsállható szó, se valami meggondolatlan tett...

– Amikor kiderült, hogy a hajón csak élelmiszer van, azonnal elvesztetted iránta az érdeklődésedet – mondta Sid. – Egy valódi kalóz elévezett volna, ha ennyi zöldséget és gyümölcsöt lát egyrakáson.

– Idekint – tette hozzá Kenyatta – a friss ennivaló annyit ér, mint az arany.

– Vagy kétszer annyit – bólintott Sid.

– Te viszont magasról tettél rá – fejezte be Kenyatta.

– De csak azért, mert tudtam, hogy a *Manticore*-on nincs lehetőségünk a cucc raktározására – felelte Tamar. – Ettől pedig értéktelenné vált az egész. Legalábbis számunkra.

– Meg se próbáltad megoldani a problémát – mondta Kenyatta.

Tamarnak eszébe jutott, Juen, Kenyatta, Sid és Lia hogyan bombázta egymást ötletekkel, amikor azt próbálták kitalálni, hogy akadályozzák meg a rengeteg ennivaló megromlását. A legbutább javaslattal Lia állt elő, azt mondta, alakítsák át hűtőszekrényé a kriokapszulákat.

– Jól van, tényleg nem volt orgazmusom attól a sok zöldségtől – mondta Tamar. – De ebből Juannak már azt a következtetést kellett levonnia, hogy...? Mi is vagyok? – Természetesen tudta a választ, de tovább kellett játszania a szerepét, legalább addig, míg rájön, hogyan jusson ki ebből a szorult helyzetből.

– Azt mondta, kém vagy – közölte Sid.

– Kém, aki olyan cuccot keres, amit leszállíthat a megbízójának – tetet hozzá Kenyatta.

– Juan félrevont engem meg Kenyattát, és elmondta nekünk, mire gyanakszik – folytatta Sid. – Liának nem mondott semmit. Ő túl lágyszívű. Juan úgy gondolta, elkotyogna valamit előtted.

Ügyes húzás – gondolta Tamar. Lia gyűlölte, ha konfliktus van a legénység tagjai között, általában önjelölt béketeremtőként működött. Igen, ő biztosan elárulta volna neki, hogy a kapitánynak kétségei támadtak vele kapcsolatban.

– És Juan egészen pontosan mit mondott nektek? – kérdezte Tamar. – Talán azt, hogy tartsatok szemmel?

– Továbbította nekünk a parancsokat, amiket neked adott – mondta Sid. – Azért, hogy láthassuk, azt csinálod-e, amit mondt neked, vagy esetleg mást. És persze mindenről jelentést kellett tennünk neki.

– A kapitány azt mondta, ha rajtakapunk, hogy valami furadolgot csinálsz – mondta Kenyatta –, akkor állítsunk meg. Úgy, ahogy jónak látjuk.

– Juan biztos nem adott neked parancsot arra, hogy bármit átvigyél a hajóra... Főleg nem egy sztáziskapszulát – mondta Sid. – Szóval, amikor meghallottuk a kapszula motorját...

Rögtön tudtátok, hogy én közeledem a folyosón – gondolta Tamar. Lia semmiképpen sem hagyta volna el a posztját, Juan pedig a raktárba hozta volna a kapszulát, hogy a többi cuccal együtt pakoljátok fel. Így már az is világos volt, hogy Juan miért ment utána az elfoglalt hajó kapitányi kabinjába. Ellenőrizni akarta őt. Gyanította, hogy kép, és nem is tévedett.

Tamar már örült, hogy végzett a fickóval.

Most, hogy jobban belegondolt, tényleg összeállt a kép. Juan, Kenyatta és Sid az elmúlt pár hét során eléggé kimért és távolságtartó volt vele. Lia mondjuk ugyanúgy viselkedett, mint korábban. Akkor még nem tulajdonított jelentőséget ennek; amikor az emberek hosszabb időt töltenek egymás társaságában egy szűk helyen, gyakran előfordul, hogy vonzódni kezdenek egymáshoz, vagy éppen elhidegülnek a másiktól. Főleg akkor, ha intimitás is szóba jöhet. Tamar azt hitte, csupán ilyesmiről van szó, de tévedett, és most már azt is látta, ez a baki könnyen az életébe kerülhetett volna.

– Mi van ebben a sztáziskapszulában, ami ennyire különleges? – kérdezte Kenyatta. – Valami rohadtul fontos dolog lehet, ha vállalkoztál rá, hogy egyedül vidd át a *Manticore*-ra.

– Amúgy meg, hol a francban akartad elrejteni a fedélzeten?
– kérdezte Sid. – Ha nem vetted volna észre, nem sok extra helyünk van az ilyen...

Hirtelen megértette. Látszott a tekintetén. Kenyatta is rájött.

– Nem is akartad elrejteni, igaz? – kérdezte a nő. – Itt akartál hagyni minket, igaz?

Helyben voltak. Tamar tudta, pár másodperc, és egyikük vagy másikuk rá fog lőni. Egyszerűen érezte. Ha valamelyikük közelebb lett volna hozzá, talán elindíthat egy támadást, de tisztában volt vele, nem egy akciófilm sztárja. Még a legképzettebb harcművész se tehet semmit, ha tüzet nyitnak rá. Főleg akkor nem, ha egyszerre ketten teszik. Igen, gyors volt, de biztosra vette, Kenyatta vagy Sid lelőné, mielőtt fegyvert ránt-hatna.

Ennek ellenére nem volt teljesen kétségbeejtő a helyzete.

Sidra nézett, hosszan felsóhajtott.

– Azt hiszem vége a színjátéknak... partner.

Sid szeme elkerekedett a meglepetéstől.

– Partner? Mégis, mi a francról beszélsz?

– Még nincs értelme tovább játszani. Juan okos üzletember. Talán megállapodhatunk vele. A főnökeink esetleg őt is hajlandóak lesznek bevenni az üzletbe.

– A *mi* főnökeink? – Sid szeme kiguvadt a döbbenettől; Tamar azon se lepődött volna meg, ha megüti a guta.

– Ez meg miről beszél? – Kenyatta hol Tamarra, hol Sidre nézett. A homlokán elmélyültek a ráncok. – Te és Sid...? Mind a ketten spionok vagytok?

– Baromság! – tiltakozott Sid. – Ne is figyelj rá. Csak megpróbál összezavarni téged, hogy mentse a seggét.

– Te szemétláda! – Tamar arcát elsötétítette a színlelt düh. Előrelépett. – Nem hagyom, hogy ezt tedd velem! Ha én lebu-

kom, lebuksz te is! Megértetted? – Azzal az övére akasztott omniszkenner felé emelte a bal kezét. Közben végig Sidet nézte.

Kenyatta egyszerre próbálta szemmel tartani mindkettejüket. A fegyverét Sidre szegezte.

– Esetleg meg kellene keresnünk Juant, hogy tisztázzuk a helyzetet – mondta.

Sid arca elvörösödött a dühtől és a frusztrációtól.

– Mi a fasz bajod van? – kérdezte. – Ismersz engem... Mióta is? Hat éve? Hét? Ez a ringyó megpróbál éket verni köztünk, hogy...

Tamar ezt a pillanatot választotta ki arra, hogy megérintse az omniszkennerét. A sztáziskapszula motorja aktiválódott, a szerkezet forogni kezdett. Kenyatta és Sid figyelme a gépre terelődött. Tamar ugyanabban a másodpercben fegyvert rántott és lőtt.

Először Sidre, azután Kenyattára. Gyors, célzás nélkül leadott lövések voltak – nem jutott ideje a pontosságra. Az első golyó Sid torkát találta el, a második Kenyatta bal vállát. Mielőtt összerogytak volna, Tamar előrelépett, és gyorsan mindkettejüknek a szeme közé lőtt. A két kalóz elterült a fémpadlón, a vér tócsába gyűlt a testük körül.

Tamar ismét megérintette az omniszkenneret. A sztáziskapszula abbahagyta a forgást. Tamar kifújta a levegőt – csak ekkor vette észre, hogy már jó ideje bent tartotta. Elég rázós meneten jutott túl...

Jelzett a kómmja.

– Tamar? Itt vagy?

Lia jelentkezett.

– Már majdnem két órája itt őrzöm a legénységet, és egyikőtök sem jelzett. Minden oké? Kezdek kicsit aggódni.

Tamar lenézett a két hullára, majd leakasztotta az övéről a kommját, a szájához emelte.

– Persze. Minden rendben.

* * *

Tamar Prathernek huszonhárom napra volt szüksége ahhoz, hogy eljusson a Jericho 3-ra. Ez az idő nem volt olyan hosszú, hogy kriokapszulába feküdjön, úgy vélte, simán kibírja, de hamar meggondolta magát, mert rájött, nem igazán tudja lefoglalni magát. Csak ült a repülési konzol előtt, és figyelte a sosem változó adatsorokat...

Amiatt nem aggódott, hogy a *Proximo* követni fogja. A *Manticore* gépágyúja által okozott kár elég komoly volt, a másik hajón ki kellett cserélni bizonyos elemeket – olyanokat is, amikből biztos nem tartottak a fedélzeten tartalékpéldányt. De ha esetleg mégis sikerült volna úrképesé tenni a hajót, nem rendelkeztek olyan felszereléssel, amivel követhették a *Manticore*-t, ráadásul a *Proximo* fegyverei gyakorlatilag semmit sem értek.

Ez persze nem azt jelentette, hogy Tamar megfeledkezhetett az elővigyázatosságról. Tudta, a *Proximo* kapitányának – miután Lia kieresztette a fogdából – az lesz az első dolga, hogy lead egy vészjelzést, azután üzenet küld a Weyland-Yutaninak. Ha a kapszulában tényleg az volt, amit Tamar gondolt, a cég mindent el fog követni annak érdekében, hogy visszaszerezze, márpedig a Weyland-Yutani hajói bárkit képesek megtalálni, és olyan fegyverekkel rendelkeztek, amikhez képes a *Manticore* gépágyúja idétlen csúzli.

Ez volt oka annak, hogy Tamar kerülőútvonalat választott, és kerülte a standard hajózási vektorokat. Ha nem ennyire óvatos, egy hét alatt eljuthatott volna a Jericho 3-ra.

Úgy állította be a *Manticore* szignálját, hogy néhány óránként random megváltozzon, majd átprogramozta a fényhajtóműveket egy olyan ciklusra, hogy bizonyos időközönként megtörjék a hajó ionnyomát. Majdnem biztosra vette, feleslegesek ezek az óvintézkedések. Az úr borzasztóan nagy, és annak esélye, hogy bárki megtalálja a *Manticore*-t, mielőtt eljut a céljához, mérhetetlenül csekély lehetett.

Tamar viszont azt is tudta, azért sikerült ilyen hosszú ideig életben maradnia ebben a kémjátékban, mert az óvatossága már-már a paranoia határát súrolta.

A sztáziskapszulát a hajó egyik rejtett rekeszében rögzítette, majd alsóneműre vetkőzött, rákente a testére a krizselét, és belemerült az egyik kapszulába. A szerkezet sziszegve rázárult. Pár pillanattal később már érzékelte a jól ismert kábultságot. Ahogy belesüllyedt a sötétségbe, arra a bónuszra gondolt, amit a Venturától fog kapni. Mosolyogva merült krioálomba.